

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

עין משפט
נר מצוה

מזו ב מיי שס פ"א הל' ג
[ופ"ג הל' טו] סמג
עשין זה טוש"ע ח"מ סי'
פז סעיף א וסי' עה סעיף
ו [רב אלפס כאן ופ"ו
דשבועות דף ע"ז]:

מוסף רע"י

[illegible][illegible]

עַד אֶחָד יוֹכִיחַ שִׁישְׁנוּ בַּהֲכַחְשָׁה וּבַהוֹמָה. שְׁפִי גָרַם הֵכָל וּבְהוֹמָה כִּיּוֹן שַׁע"י הִזְמָה דְּבוּרוֹ בְּטַל וְאִין לְהַקְשׁוֹת מַה לְּפִיו שֶׁכֵּן אִינוּ מִשְׁלֵם בְּזִמָּה תֹאמְרָם בְּעִידִים שִׁמְשִׁלִּינָם בְּזִמָּה וְאִין לֹא יִכּוֹל לִזְמֹר עַד אֶחָד יוֹכִיחַ י' שִׁמְשֵׁל כִּי מֵהַעֲדָה אִינוּ מִשְׁלֵם כְּהוֹאֵל מוֹחֵס אִינוּ חוֹמְרָה אֲלֵא לִפִּי שֶׁצִּדְדוֹתָיו אִינוּ מִיַּחֲזִיב מִמּוֹן לֶכֶךְ הוֹאִיל וּדְיִצוּרוֹ בְּטַל חֲשִׁיד יִשְׁנו בְּזִמָּה וּבִסְמֻךְ עַל מַה הֵכָל פִּרְכִּינָם לִיָּה מִשּׁוֹס דַּעַל מַה הֵכָל פִּרְכִּינָם פִּירְכָּה כֹּל דְּהוּ וּרְבִי חִיִּיא אִפִּי' עַל מַה הֵכָל לֹא פִּרִּי לִיָּה מִשּׁוֹס דְּמִיָּה שֶׁאִינוּ מִשְׁלֵם הֵעַד כְּשִׁמּוֹחַ זְמָרָה גְּרִיעוּתוֹ לִפִּי שֶׁלֹּא הִיָּה כַּח צִדְדוֹת לַחֲזִיב מִמּוֹן:

הצד השווה [שבחן] שעי" מענה
בו. וא"ת *סופר הכל יומם
שעי" טענה וכפירה פטור ויש לומר
דבהלל השווה שבהן יש טענה
חשובה דכמודם מקמת או עד
מכחיסו מלאה דמשקר ולכן
יש שנועה:

ע מה להצד השוה
כפרן תאמר בעדים
יים מי הוחזק כפרן
אבין אמר רב חסדא
לעדות בפקדון פסול
ה להצד השוה שבהן
תאמר בעדים שישנן
שיא רבי חייא תורת
קאמר ותנא תנא מי
ליה סהדי ללוה לית
ה ולא מידי דאי הוו
סיק ליה ולא מידי לא
גי הכא כי היכי דאנן
די בהאי ואפילו הכי
ר ותנא תנא אאידיך
מר ר' חייא מנה לי
לך בידי אלא ג' זוז
א הילך נמי כמורה
א תנא שנים אווחין
דתפס ^אאנן סהדי
הוא וקתני ישבע
ך פטור מ"ט כיון
גי זוזי דקא מודי
הו מלוה דמי באינך
הלכך ליכא הודאת
ששת קשיא מתניתין
מיתותייהו הבה

וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה דֹּהֵי־לֵךְ פְּטוֹר. וְאֵת יֵהָאָה נֶאֱמָר בְּשֵׁלֶם דְּמִיגו דְּבַעֵי אֲמַר שְׁמִים וְיִלְכּוּ בִּינֵן דֹּהֵי־לֵךְ פְּטוֹר אֲסִי יֵאֲמַר שְׁמִים הוּלֵכִי כּוֹפֵר הַכֹּל וְאִין אֲדָם מַעֲיָא וּלְרַעֵי לֹא הוּי עוֹמֵת דְּמַסְיַע לִיה שְׁטָרָא:

וְהַסְדִּי. בְּאֵיךְ חֲמִשִּׁים שָׁלֵמוֹ חַיִּיב לוֹ עָלֶיהָ: אִי הוּא לִיב דּו'. כְּגוֹן
חַיִּיב לְדַחֵק לִשְׁבֹּעַ עַל הַשָּׂאָר: מִסְּנִי יֵי הֵינִי דַאֲנִי סְהַדִּי לְהֵאָר. דְּחִזִּי
עֲטֵמָה לֹא מִשּׁוֹם מוֹדָה מִקְלָת הַטַּעֲנָה הוּא כִּר' חַיִּיב וְאִינָה שְׂבוּעָה
הוֹאֲמָתִים וְהֵן שֶׁלךְ בְּכִ"מ שִׁסֵּם: חַיִּיב לִשְׁבֹּעַ עַל הַשָּׂאָר וְלֹא אֲמַרְיִין
י אֵלֶּה כִּשְׂאָר מוֹדָה בְּמִקְלָת הוּא וְחַיִּיב: וְסִנָּה סִנָּה דּו'. קס"ד לְדַר'
הָהָה לִי בִּדְקָה וְהֵלֶה אֹמֵר אֵין לֵךְ בִּדְקִי כְּלוֹם וְהַעֲדִים מַעֲדִים אֹתוֹ שִׁשׁ
הֵבֵל. דֶּהֱךְ הַעֲדָתָה עֲדִים אֲנִי סְהַדִּי דְּמֵאִי דְּתַפְסִים הֵאָר הֵינִי הֵינִי הוּא
מִמִּקְלָת: תִּקְנֵם חֲמִשִּׁים הֵאָר. וְלֹא מִשּׁוֹם הַעֲדָתָה עֲדִים וְכַדְפִּרְיִין
וְדֹאֲוִרִיטָה חַיִּיב. כְּלוֹמֵר גְּבִי שְׂבוּעָה לְדֹאֲוִרִיטָה כְּגוֹן בְּהוֹדָה בְּמִקְלָת:
סְלֵעִים

תאזכר: בשבועה דעדים שאינו נשבע על מה שהעידו אלא על מה שאלו העידו ועל כפירתו הוא נשבע ולא להעדאתו ומניין לך להחמיר בכל כך: **מגלוגל שבועה דעד אחד.** אם נתחייב לו שבועה ע"י עד אחד כדאמרין והיתה עליו טענה אחרת שלא היתה מוטלת עליו שבועה

תאמר בעדים שעל
 אלא אמר רב פפא
 אחד מה לגלגול ש
 שבועה גוררת שבועה
 קא מחייבי פיו יוכיז
 בהכחשה עד אחד
 ומחייבו שבועה מה
 שמעיד הוא נשבע
 שכפר הוא נשבע פיו
 ראי זה כראי זה ולא
 השוה שבחן שעל ידי
 ונשבע אף אני אביא

וכפירה הם באין ונגזר
שבהן שכן לא הוחזקו
שכן הוחזק כפרן ובי
והאמר רב אידי בר
הכופר במלוה כשר
לעדות אלא פריך הכי
שכן אינן בתורת הזממה
בתורת הזמה הא לא
הזמה לא פריך אלא
דמי התם למלוה איירי
ליה סהדי דלא מסיק
ליה סהדי ללוה דלא
בעי רבי חייה לאשתמט
סהדי אגן ס
משתבעי אלא כי איירי
דרבי חייה איתמר ד

לַקֶּמֶן בְּפִירְקֵין (דף 97 ה:) מוקמִינן בְּדַלְתּוֹ
סָסָהֵדִי וְאִמְרֵי הֵהֱיָא שְׁעַתָּא צִדִּיָּה נָקִיט
לֵהִיא: **בְּזוּרָם הוּמָה**. לְשֹׁלֵם קִנָּם
בְּכֹאשֶׁר זִמְסִי דַעַד אֶחָד שְׁחֹס פְּטוּרִי
פִּיפּוּ גְבִי הוּדְלָא כֹּל שֶׁכֵּן דִּלָּא שִׁיכָא
הִוְמָה כֻּלָּא: **סְאִמֵּר צַעֲדִים**. אִי הוּמִי
בְּחֻמְשֵׁי שְׁעֵדֵי שְׁמַלְמֵן מִמּוֹן: **סוּרִים**
לֹא הִוְמָה לֹא פִּירָךְ. אִינֵה חֲשׂוּבָה לֹא
פִּירְכָא דְכִיּוֹן דַּעַד אֶחָד יִשְׁנו בְּזוּמָה
לִיצְטֵל עֲדוּתוֹ¹ צַעֲדוֹת שְׁנֵי עֲדִים אִם
לְמִימֵר צַעֲדִים מִשּׁוֹם דִּישֵׁן
בְּזוּמָה לֹא יַחֲיִיבֻהוּ צַבֻּעָה הוּהִי לֵן
לְמִימֵר נִמִּי צַבֵּד אֶחָד לֹא יַחֲיִיבֻהוּ
צַבֻּעָה דִּהָא יִשְׁנו בְּזוּמָה לִיצְטֵל
עֲדוּתוֹ וְאִי מִשּׁוֹם דְּלִין מִשְׁלֵם קִנָּם אִין
בְּזוּרָם יִפּוּ כֹּחַ הֶאֱמִינן עֲדוּתוֹ: אִלָּא
אִלָּא אִם יֵשׁ לָךְ **סוּפָא** וְסוּפָא סוּפָא. אִלָּא אִם יֵשׁ לָךְ
לְהַשְׁכִּי עַל דְּבִיר רִצִּי חִייל כִּךְ יֵשׁ לָךְ
לְהַשְׁכִּי דְקֶאֱמֵר וְתַנָּא וְהִצִּיא
לְרֵאשִׁי לְדִבְרֵי מִמִּשְׁתַּיְתֵּי מִי דְמִי: **הַסֵּם**.

בדרבני חייא: למלוה אים ליה סהדי. דמסיק ביה חמשים: ללוו ליה
אילו העידו העדים חמשים חייב וחמשים פרע ככה"ג לא הוה אמר ר'
שלום: אכן סהדי להאי. דחזיה שלו ולמה הנרכיכו חמשים שבויה ש"ר
לדוריימא אלא תקנת חמשים שלא יבא כל אחד הולך כיו: וסיף. [א]
הני דקמודי ליה בנזייהו הואיל ואיתגוהו בעינייהו כמאן דנקיט להו
חייא טעמא דמתני' משום דאנן סהדי דמאי דתפיס דלייה הוא והוי
לו חמשים וכי איך דרבי חייא דמחייב ליה שבויה לדוריימא: וה'
סהדי בפנינו הוא: וקפני. דמחייב שבויה אשארז וה"ה להודאה
לעיל כי היכי דאנן סהדי להאי אכן סהדי להאי: אי אמרם בשלמא ביני

(א) [קדושין ה: כ"א. ו"ט]
 (ב) [לקמן ה: ז"ק קה:
 (ג) [ע"ש] [שבועות מ:]
 (ד) [רש"י ד] [במדבר ה:
 (ה) [דברים יט, ו] [מכות
 (ו) [ה: ו] [ז"ל כעדות]
 (ז) ק"א שאין משלם,
 (ח) שיק' לע"ב,

הגהות הב"ח
(א) גמ' דאן סהדי להאי
אן סהדי להאי ואפילו:

גליון הש"ס

הַיְהוּדִים הָיוּ אֲשֶׁר

[א] וְיִשְׂרָאֵל דִּים וְהִלָּךְ נָל
 הֶחָלָהֶם עַיִן אֶל אֶל
 הִרְצוּ חֻלְקָ עַיִן וְהִנֵּה
 הִדָּחָה מְלוּה וְהִנֵּה אֶל
 וְהִדּוּקָה בִּפְתָקוֹן הִדָּן
 מִיִּשְׂרָאֵל רַבְשֵׁי בְּחֵזֶק
 פִּיִּי סִ'קִּי (י"ו) [ב] תוֹם
 הִי וְהִנֵּה אֶל אֶל אֶל
 מִיִּשְׂרָאֵל וְהִנֵּה אֶל מִסֵּס
 לְדָלוּהָ מִשּׁוֹם הִדָּחָה מִסִּיעִי
 הִיִּי מִמְחֵרָה דְּחִלָּה מִסִּיעִי
 אֶל כֹּה הִדָּחָה לֵאלֹהִי אֶל
 דְּרִיב שִׁמֵּשׁ לְדִמְיוֹן בְּחִיָּק
 לְמִדּוּמִיִּיִּם בְּדִיב מִחָן
 וְהִנֵּקוּטוֹן לֵאלֹהִי בְּדִיב
 הִיִּי מִמְחֵרָה בְּדִיב וְהִנֵּה
 וְהִנֵּה לְחֻלְקָה בְּחֵזֶק כֹּלֵל
 חֻלְקוֹן אֶל כֹּל עֲשׂוּהָ
 הִיִּי וְהִנֵּה אֶל אֶל
 הִיִּי וְהִנֵּה אֶל אֶל
 בְּכָל מִקּוֹם מִיִּי דְּחֻקָּה
 בִּפְתָקוֹן הִדָּן (עֲשִׂיִּי)
 שֶׁ בִּפְתָקִי (א):

ררררר חררר

אלא תיתי מלגול ונדה גפ
ידעד אחז ונדה גפ
והוא ותחנין לרביה מפי
יודו. וזר. ואמר. מפי
מה פיו שאן מחיבו
מס מחיבו כעבוע עדים
שנחייבו אותו קנא
לשכן וספרתי מה לפיו
שכן אינו בהכחשה עדים
שספרתי למלעז. עזר אחד
יוכיח שכן ישנו חסד
ומחויבו כעבוע. מה לעז
אמר שכן על מה שהעיד
לעילו הוא נשבע תאמר
כעבוע שעל מה שפיר
כעבוע שכן פיו יוכיח
שנשבעל כמה שהורה
ונשבע על מה שפיר אחד
הדיו וכו'. ופרכי. מה
לחידד השפה שכן פיו
לחידד הוזהר שכן פיו אם
כפח הלוה העיד עליו
שכן אחד לחידד הוזהר
שנשבער לחידד יקוד עד אחד
כבאש וגו'. וכן אם כפח
הוזהר לחידד לחידד הוזהר
כפח כרובא דאמר רב
אין קרוב אצל עצמו
אדם מדים עצמו
ישע תאמר עדים עצמם
כפח ובא עדים והעידו
עליו [שחיבי] שהוזהרו
עליו ונסל. רד"ה. לה
הכי יכי מה שפיר מלגול
נסל והוא כפח חסד
כפח מלגול כשר לעדות

(א) עי' בש"מ כאן שהעמיק לדברי רבינו צוה באריכות יותר. (ב) נראה דל"ל ואמתין לדחויי להא דאוקמא לעיל לדרכי חייא כממתי' ללא דמיל וכו'. (ג) מדברי רבינו אלו נראה מוכח דהי' לו גי' אחרת בסוגיין דדחי ללא דמי לממתי' נמי צוה דהתם צמאי דמסהדי סהדי הוא נשבע וכו'.